SVĒTDIENAS

VĒSTIS

OGRES TRĪSVIENĪBAS BAPTISTU DRAUDZES LAIKRAKSTS

2018/07-08(115)

Būt uzticamam mazās lietās

Ar Dereku sarunājās Dainis Pandars un Inga Plūmīte | *6. lpp*

OTBD IKGADĒJAIS PASĀKUMS VĪRIEM

Vīru sala 10.–11.08

Vīru sarunas, pirts, aktivitātes, makšķerēšana, gulēšana teltīs, laivas un daudz ūdens…

<u>Maksa:</u> -15 EUR

-10 EUR (jauniešiem 14-18 gadi);

-bezmaksas (bērniem līdz 14 gadiem)

<u>Pieteikšanās līdz 5.08.:</u> Ar sms – 28899025 ar info: "Vārds, uzvārds, mašīna ir/nav, telts ir/nav"

"SALIŅAS", DAUGMALES PAG., ĶEKAVAS NOV.

NASTU NESĒJS

"Nāciet pie manis visi, kas esiet nopūlējušies un zem smagas nastas, un Es jūs atvieglināšu." *(Mateja 11:28)*

Šogad, atzīmējot Latvijas Valsts simtgadi, arvien vairāk gan medijos, gan dažādos pasākumos atskatāmies uz mūsu tautas vēsturi. Lai gan šobrīd jūtamies kā brīva tauta, mūsu vēsture tik brīva tomēr nav bijusi. Vispirms, mūsu valsts tagadējā teritorijā mītošās ciltis pašas bija savstarpēji karojošas un sašķeltas – kurši, zemgaļi, sēļi, latgaļi un lībieši. Ja esi sašķelts, tad to vienmēr ienaidnieks izmantos! Un tā arī notika. Pār šīm ciltīm sāka valdīt svešzemju jūgs – vācu, zviedru, krievu. Savā laikā publicists Garlībs Merķelis bija tik izmisis, skatoties uz latviešu tautu, ka savā grāmatā "Latvieši" rakstīja: "Visa, senāk tik kareivīgā, tauta tagad mierīgi nes savas važas, tā ir trula kā lauva, kas jau gadiem krātiņā vadāts apkārt dīkdienīgiem zēniem par izpriecu un kas tikai šad tad, klusi un drūmi rūkdams, izrāda savu nepatiku... Latvietim važas izgriezušās līdz pat dvēselei; ar dragātu garu viņš guļ zemē, līdz viņu uzraus kājās drudzis." Lasot šīs rindas, mēs kaut nedaudz apjaušam to realitāti, no kādas esam nākuši. Mēs esam cēlušies no tautas, kas bija kļuvusi par vergu tautu.

Taču tajā pat laikā latviešu tauta izdzīvoja un piecēlās kājās! Kas to piecēla? Kā jūnija žurnālā "IR" saka kultūras mantojuma pētnieks Mārtiņš Mintaurs, brāļu draudžu locekļu "izaudzinātie bērni jau veidoja jaunlatviešu kustību, kas nesa pārliecību, ka latviešiem vajadzīga sava etniskā vai nacionālā pašapziņa, ka ir jākopj un jāattīsta latviešu valoda. Jaunlatvieši sāka veidot nacionālo pašapziņu un sociālo emancipāciju jeb domu, ka katrs latvietis pats saviem spēkiem var mainīt dzīvi". Respektīvi, brāļu draudžu kustība, kas balstījās uz Jēzus Kristus personību un Viņa mācību, bija kā augšāmcelšanās spēks, kas atnesa mums nacionālo identitāti. Tā rezultātā radās gan Latvijas valsts, gan himna, gan dziesmu svētki.

Pati mūsu tautas vēsture rāda, ka ir Kāds, kurš mūsu tautas verdzības nastu ir palīdzējis novelt un iedvest ticību, ka varam staigāt ar paceltu galvu un skatīties taisni uz priekšu. Viņš ir teicis šos vārdus: *"Nāciet pie manis visi, kas esiet nopūlējušies un zem smagas nastas, un Es jūs atvieglināšu" (Mateja 11:28)*. Tas ir pats Dieva Dēls, kas aicina mums atdot Viņam savas nastas, smagumus un nopūtas. Atdot to, ko paši vairs nespējam panest! Bet, kas ir šīs nastas un kā tās varam atdot Viņam?

Tā smagākā nasta, ko mēs visi nesam, ir mūsu grēks. Tas ir smagums mūsu dvēselē, ko radījušas mūsu nepareizo un kļūdaino izvēļu sekas. Tās ir lietas, kas mums ir atnesušas vainas apziņu, kaunu un bailes. Lietas, ar kurām mēs nelepojamies un "nepublicējam". Mēs cenšamies tās apklusināt un slēpt, taču tās kā īleni spiežas ārā no mūsu aptraipītās sirds, kura asiņo un zaudē dzīvības spēku šo dūrienu dēļ. Taču Jēzus piedāvā mums brīvību no tā, pats ļaujot sevi sadurt un piesist pie krusta, noasiņojot mūsu grēku dēļ. Viņš piedāvā mums apmaiņu – atdot Viņam lūgšanā savu grēka smagumu un pieņemt Kristus Augšāmcelšanās spēku. Steidzies un atdod lūgšanā Jēzum tās lietas, kuras vairs nespēj panest, nosaucot tās vārdā!

Mēs pazīstam dziesmu "Liku bēdu zem akmeņa, pāri gāju dziedādams". Taču es ticu, ka Kristus aicina mums "likt bēdu uz krusta un tālāk iet slavēdamam"! Nav tādu tavu rūpju, kas būtu Dievam par lielu!

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes mācītājs
Dainis Pandars

GAISMA BAZNĪCĀ

Siltais un saulainais piektdienas, 1. jūnija, vakars bija kā radīts viesu un draugu uzņemšanai mūsu baznīcā. Šajā vakarā jau piekto gadu baznīcu durvis visā Latvijā līdz pusnaktij bija atvērtas ikvienam interesentam, jo norisinājās pasākums "Baznīcu nakts". Šī gada baznīcu nakts moto bija – Gaisma ir nākusi pasaulē...

Rosība mūsu baznīcas telpās un pagalmā bija jūtama jau krietni pirms pl.18, kad sākām gaidīt pirmos viesus. Pie dievnama ieejas ikvienam viesim tika konfekte "Gotiņa" īpašā iesaiņojumā, lielajā zālē bija izstādītas mākslinieces Zanes Biķes gleznas, kafejnīcā smaržoja pēc gardas kafijas, pašceptām plātsmaizēm un citiem našķiem. Baznīcas pagalmā bija iespēja nobaudīt lēcu virumu, par kuru Ēsavs, kā rakstīts 1. Mozus 25. nodaļā, pārdeva savu pirmdzimtību. Un kur nu bez smeķīgajām speķa maizēm! Bērniem, jauniešiem un visiem tiem, kas garā jutās jauni, baznīcas pagalmā bija pieejamas dažādas sportiskās aktivitātes, savukārt tie, kas vēlējās veidot aplikācijas no krāsainām smiltīm, bija laipni aicināti baznīcas augšstāva telpās. Sarunas par garīga rakstura tēmām veiksmīgi noritēja pie kafijas/tējas tases vai zupas bļodas gan baznīcas iekštelpās, gan pagalmā. Pirmajiem pieciem apmeklētājiem bija sagādāts īpašs pārsteigums – lielā konfekte "Gotiņa" unikālā iesaiņojumā, ko atverot, varēja izlasīt Jēzus vēstījumu *"ES ESMU pasaules gaisma; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma"(Jāņa 8:12)*.

Baznīcu nakts programma Ogres Trīsvienības baptistu draudzē bija ļoti daudzveidīga un tas piesaistīja dažāda vecuma apmeklētājus. Bija iespēja noklausīties mācītāja Daiņa Pandara uzrunu par kristietības ietekmi Latvijas valstiskuma izveidē, piedalīties mākslinieces Zanes gleznu izstādes "Kristus Latvijā" atklāšanā, baudīt vokālās grupas "Anima Solla", Ogres Mūzikas skolas kora klases meiteņu ansambļa, kā arī solista Marisa Lakstīgalas dziedājumu.

Brīnišķīga kopības sajūta pārņēma brīdī, kad

Uzstājas Ogres Mūzikas skolas kora klases meiteņu ansamblis. Foto: D. Pandars

visā Latvijā skanēja lūgšana "Mūsu Tēvs debesīs", kas noslēdzās ar kopīgu mūsu valsts himnas dziedāšanu. Vakara noslēgumā bija iespēja baudīt smilšu kino, kuru skatoties, pārsteigums bija redzams ikviena acīs.

Tā vien likās, ka ikviena kalpotāja sirdi tanī vakarā bija uzrunājis Vārds no Pētera 1. vēstules 4. nodaļas 8. - 9. panta - *"par visām lietām lai jums būtu sirsnīga mīlestība citam pret citu, jo mīlestība apklāj grēku daudzumu. Esiet viesmīlīgi cits pret citu bez kurnēšanas"*. Gandarījums bija redzēt smaidu to cilvēku sejās, kuri pirmo reizi apmeklēja mūsu draudzes dievnamu un noslēgumā atzina, ka esot sajutušies labi, jo mīlestība, prieks un miers valdījis mūsu dievnamā. Viss gods un slava mūsu Tēvam!

Šajā gadā bērniem un jauniešiem bija iespēja nakšņot baznīcas telpās. Bērnu čalas un smiekli neapklusa arī pēc pusnakts. Kaut arī bērni pie miera bija devušies tikai ap pl. 2 no rīta, tas nebija šķērslis viņiem jau pēc divām ar pusi stundām celties augšā un kopā doties uz Ogres Zilajiem kalniem vērot saullēktu. Mulsumu mazliet radīja fakts, ka šajā reizē ceļš neveda uz Skatu torņa pusi, bet uz pretējo. Liels bija bērnu pārsteigums un prieks par to, ka saullēktu viņi varēja baudīt, esot priežu galotnēs, jo viņiem bija iespēja apmeklēt piedzīvojumu parku "Milžu taka".

Paldies Tēvam par lieliski noorganizēto pasākumu un ikvienam kalpotājam, kas sajuta savā sirdī aicinājumu kalpot šajā vakarā!

Vija Valpētere

MĀCEKLĪBA DRAUDZĒ

Lai palīdzētu saprast, kā praktiski draudzēs veidot māceklības kultūru, no 8. - 13. jūnijam Latvijā viesojās mācītājs no "Faith Community" draudzes Kolorādo, ASV - Džefs Alens kopā ar sievu Elīzi un draudzes vecaju Filu Trimblu un viņa sievu Renē. Sadarbībā ar Stratēģiskās Attīstības centru SĀC viņi organizēja semināru "Māceklības veidošana draudzē", kura mērķis bija iepazīstināt ar praktiskiem māceklības principiem, kādi redzami Jēzus kalpošanā un atrodami Svētajos Rakstos. Tajā piedalījās arī kādi Ogres Trīsvienības baptistu draudzes locekļi. Savukārt 12. jūnijā amerikāņi viesojās arī Ogrē, kur piedalījās gan pilsētas mācītāju brokastīs, gan arī mūsu draudzes mājas grupiņu sadraudzības vakarā.

Lai draudzē varētu veidoties māceklības kultūra, nepietiek tikai ar svētdienas dievkalpojumiem. Lai gan tie ir neatņemama draudzes sastāvdaļa, tajos iztrūkst kvalitatīvu sarunu, savstarpējās atbildības un atgriezeniskās saites par svētrunā dzirdēto Dieva Vārdu. Jēzus, turpretim, ne tikai mācīja sinagogās, bet ļoti daudz laika pavadīja tieši sarunās ar mācekļiem. Viņš viņus ieaicināja ne tikai savā dzīvē un deva lielu pagodinājumu kļūt par pirmajiem apustuļiem, bet arī prasīja no viņiem atbildību un runāja apbrīnojami atklāti ar viņiem.

Vieta, kurā notiek visefektīvākais māceklības process, ir tieši šāda māceklības grupiņa, kurā tās vadītājs ne tikai izveido tuvas attiecības ar mācekļiem, bet arī māca tos un izaicina dzirdēto praktizēt ikdienas dzīvē, turot tos pie atbildības. Šāda māceklības grupiņa no mājas grupas atšķiras ar to, ka šīs grupiņas prioritārais mērķis ir izveidot mācekļus, kas veidos nākamos mācekļus, atšķirībā no mājas grupas, kuras prioritāte parasti ir sadraudzība, garīga pieaugsme vai lūgšanas. Atšķirībā no Bībeles studijas, māceklības grupiņa nesniedz tikai jaunas zināšanas, bet palīdz saprast to, ko Dievs uz mācekli ir runājis un kā to ieviest reālajā dzīvē. Māceklības grupiņas vadītājs gatavo nevis savus, bet Kristus mācekļus, palīdzot viņiem vairāk dzīvot Dieva vadībā un aicinājumā.

Mācītāju brokastīs māc. D.P andars un Džefs Alens (ASV). Foto: N. Jukša

"3DM" ir saīsinājums angļu valodā, kas apzīmē Kristus mācekļa dzīvi trīs virzienos jeb dimensijās – "UZ AUGŠU" (ar Dievu), "UZ IEKŠU" (ar kristiešiem), "UZ ĀRU" (ar nekristiešiem). "3DM" gadījumā māceklības un mācekļa dzīves pamatprincipi tiek ilustratīvi attēloti ar ģeometriskām figūrām, kas palīdz tos saprast, atcerēties un arī izskaidrot citiem. Šie principi palīdz māceklim gan labāk izprast Dieva vadību, gan augt raksturā un spējās, kopt savu lūgšanu dzīvi, atrast balansu starp atpūtu un darbu, atpazīt savas Gara dāvanas un kalpošanas vietu draudzē utt.

Māceklība, varētu teikt, notiek trīs attīstības pakāpēs:

1. Jaunā kristieša identitātes nostiprināšana un barošana ar Dieva Vārdu;
2. Iemācīšanās staigāt kopā ar Dievu un atpazīt Dieva Vadību;
3. Kalpošana kopā ar Dievu un Gara dāvanu lietošana.

Mēs ceram, ka ar septembri mums draudzē izdosies izveidot vairākas šādas māceklības grupiņas, lai palīdzētu gan jauniem, gan arī pieredzējušiem kristiešiem, lai kopīgi varētu izpildīt mūsu draudzes misijas moto: "Būt par Kristus mācekli un darīt citus par mācekļiem savā ģimenē, draudzē un ikdienas vidē".

Dainis Pandars

BŪT **UZTICAMAM** MAZĀS LIETĀS

Dereks Līfs – vīrs no Londonas – jau daudzus gadus regulāri brauc uz Latviju, lai kalpotu mūsu draudzē, palīdzot visiem, kuri vēlas, iet dziļāk Dieva Vārda un Dieva pazīšanas izpratnē. Šis Dieva kalps pārstāv Navigatoru kustību, kuras misija ir personīgi vai mazās grupās veidot Kristus sekotājus. Derekam ir arī kādi radi mūsu draudzē no sievas puses. Brāļa sirsnība, pazemība un vienkāršība ir vārdos neaprakstāma. Dereka dzīve ir pilna ar Dieva brīnumiem.

- Derek, lūdzu, pastāsti par savu bērnību!

- Esmu dzimis nekristīgā ģimenē Johanesburgā, Dienvidāfrikā, kur nodzīvoju līdz 2 gadu vecumam. Mana māte bija dienvidāfrikāniete, bet tēvs – anglis. Pēc tam mūsu ģimene pārcēlās dzīvot uz Angliju, jo tēvam tur izdevās atrast labāku darba piedāvājumu. Man ir trīs brāļi – viens vecāks un divi jaunāki. 6 gadus jaunākais brālis tūlīt pēc piedzimšanas esot uz 5 minūtēm bijis miris. Ārstiem ar lielām pūlēm izdevās zēnu glābt, bet pastāvēja lielas bažas, ka viņa smadzenītes vairs nespēs normāli funkcionēt. Tāpēc mammas uzmanība ļoti lielā mērā bija vērsta uz viņu un es tiku atstāts novārtā. Bez tam, mammai vienmēr bija patikušas svinības, savukārt es tajās jutos ļoti neveikli. Lai izvairītos no piedalīšanās mājās rīkotajos saviesīgajos pasākumos, es no tiem bēgu savā istabā, lasot grāmatas, lai gan vispār iemācīties lasīt man bija bijis ļoti, ļoti liels izaicinājums. Grāmatu lasīšana kļuva par manu bēgšanu ne tikai no saviesīgajiem pasākumiem, bet arī no skaudrās dzīves realitātes, jo savā ikdienā jutos nesaprasts, nepieņemts, nederīgs un ļoti, ļoti vientuļš. Bija tāda sajūta, ka mamma vienmēr no manis kaut ko gaida un nesagaida, un viļas manī. Es vienmēr biju savādāks, nekā mani brāļi (un tāpēc jutos neiederīgs viņu bariņā), man bija ļoti lielas grūtības ar mācībām (jo, cik es šodien to saprotu, man bija kādas disleksijas* iezīmes, kuras mamma nesaprata un nezināja, ko ar mani darīt). Lai gan attiecības ģimenē bija virspusēji labas, bez lieliem strīdiem, tomēr man bija ne īpaši laimīga bērnība. Neatceros, ka mamma mani būtu ņemusi rokās un samīļojusi vai arī lasījusi priekšā stāstus. Tēvs bieži ceļoja un mums abiem praktiski nebija nekādu attiecību. Vairāk es tēvu iepazinu savā pirmajā darbavietā pēc universitātes beigšanas - ASV, Teksasas štatā, Elpaso pilsētā. Tur es strādāju par inženieri un mans boss bija tēva darba kolēģis, kuru, atbraucis uz ASV, tēvs regulāri konsultēja. Tikai tad mums abiem beidzot bija daudz brīva laika, kuru abiem kopā pavadīt.

- Cik Tev bija gadi, kad Tu kļuvi par Dieva bērnu? Kā tas notika?

- No 8 gadu vecuma es sāku iet skolā. Starp citiem mācību priekšmetiem bija arī Reliģijas mācība, kurā skolotājs stāstīja stāstus no Bībeles. Man vienmēr ir ļoti patikuši stāsti. Bībeles stāsti mani ieinteresēja ņemt rokās Bībeli un lasīt to arī pašam. Kad man bija 17 gadi, skolas kapelā atradu vairākus bukletiņus. Pirmais, kuru izlasīju, bija par to, kā pastāstīt par Kristu citiem. Izlasījis to, sapratu, ka, lai citiem pastāstītu par Kristu, vispirms pašam jākļūst par kristieti. Nākamais bukletiņš saucās "Kā kļūt par Kristieti?" Paņēmis to, mājās izlasīju un lūdzu lūgšanu, kuru atradu tā beigās. Lai gan tajā brīdī nekas īpašs nenotika, tomēr no tā brīža es un mana dzīve sāka mainīties. Es kļuvu sabiedriskāks, atvērtāks citiem cilvēkiem. Vairs tik daudz "nebēgu" grāmatās. Sāku iet uz draudzi, kuru man mamma atrada netālu no mājām, lai gan pati nebija kristiete un to neapmeklēja. Bet viņa bija TIK laimīga, ka es beidzot kontaktējos ar citiem cilvēkiem un "izlienu" no mājas četrām sienām.

- Vai arī Tava ģimene atgriezās pie Dieva?

- Pēc skolas beigšanas, 19 gadu vecumā iestājos Universitātē. Tur es iepazinos ar "navigatoriem" (māceklības organizācija). Viens no maniem tā laika studiju biedriem tagad ir Navigatoru kalpotājs Skotijā - Džons Kuks. Džons ļoti ātri pamanīja, cik ļoti seklas ir manas zināšanas par kristietību. Viņš kopā ar savu draugu speciāli priekš manis noturēja regulāras Bībeles studijas un lūgšanas. Trijos mēnešos es par Dievu uzzināju daudz vairāk, nekā visā savā līdzšinējā dzīvē kopā.

Dereks (no kreisās), Endrjū, Ieva, Hanna, Džeremijs un Bens

Kāds no šīs kustības vadītājiem reiz izaicināja mūs piedzīvot to, ka Dievs patiešām darbojas, aicinot par kādu lietu regulāri lūgt. Mana vienīgā doma bija par manas ģimenes pestīšanu. Sāku katru dienu par to lūgt. Pēc gada mana mamma piedzīvoja pestīšanu. Visa pārēja ģimene (tētis un brāļi) kļuva par kristiešiem 6-7 gadu laikā. Lai gan viņi visi saka, ka kļuvuši par Dieva bērniem pateicoties man, tomēr es pats atceros tikai pa vienai sarunai ar katru no viņiem par Kungu Jēzu Kristu un Viņa nopelnu. Tas tiešām bija Dieva darbs.

- Kas tagad ir Tava ģimene?

- Tagad mana ģimene ir sieva Ieva, kura, tāpat kā es, ir pilna laika kalpotāja Lielbritānijas Navigatoru kustībā un mūsu četri bērni: vecākais dēls Endrjū (30), kurš strādā viesnīcas virtuvē un brīvajos brīžos raksta mūziku; dēls Džeremijs (28), kurš ir fizikas doktors un strādā ar lāzersistēmām, viņš ir precējies ar Universitātes navigatoru kustībā satiktu meiteni no Dienvidāfrikas; meita Hanna (24), kura dzīvo Glazgovā (Skotijā) un ir iesaistīta mākslas kalpošanā, un dēls Bens (18), kurš tikko pabeidza skolu un grib studēt Universitātē datorzinātnes. Visi mūsu bērni ir aktīvi kalptāji Dieva druvā. Arī tas ir Dieva žēlastības darbs, jo Lielbritānijā ir ļoti liels retums, ka ģimenē visi bērni izvēlas iet Dieva ceļu.

- Kā Tu atradi savu sievu?

- Savu sievu atradu ASV, kad 4,5 gadus strādāju par inženieri Elpaso pilsētā Teksasā. Uz kādu navigatoru sanāksmi atnāca divas jaunas meitenes - Ieva un viņas māsa Rūta. Mani pārsteidza Ievas dziļā izpratne par kristietību. Tā kā man bija palicis ļoti maz laika darbam ASV (~5 mēneši), tad nekādas attiecības nesāku veidot. Īsi pirms manas prombraukšanas navigatori rīkoja mēnesi garu nometni, kurā bija plānots nodot arī visas manas lietas saistībā ar šo kalpošanu. Arī Ieva piedalījās šajā nometnē. Tā kā laika bija ļoti maz, izmisīgi lūdzu no Dieva skaidrību, vai šī meitene ir mana īstā. Man vajadzēja zināt, jā vai nē? Un tik skaidri, ka, ja Dievs saka "Jā!" un es tomēr viņu neprecu, ka tad es nepaklausu Dievam, un otrādi, ja Dievs saka "Nē!" un es tomēr viņu precu, ka arī tad es nepaklausu Dievam. Dieva atbilde bija "Jā!". Ieva sev šādu atbildi no Dieva bija saņēmusi jau iepriekš, bet tomēr, man neko neteikdama, gaidīja, kamēr es pieņemu lēmumu. Nekas cits neatlika kā noīrēt mašīnu un doties tālā ceļā pie Ievas vecākiem. Ievas vecāki bija Amerikas latvieši, kuriem Dievs devis 10 bērnus, no kuriem Ieva ir vecākā. Neskatoties uz to, ka ģimene bija kristīga, Ievas tēvs jau pirmajā reizē izveda mani no mājas, aizliedzot man jebkad tuvoties viņa meitai un uzkāpt uz viņa īpašuma. Viņš bija gribējis, lai Ievu apprec kāds latvietis. Kad pēc 6-7 mēnešiem mēs salaulājāmies, Ievas

vecāki uz kāzām neieradās. Un vēl vairāk, tēvs pat aizliedza Ievai saukt viņu par tēvu. Ievas mātei, savukārt, tas bija ļoti grūti, jo ārēji viņai nācās atbalstīt sava vīra nostāju, bet sirdī viņa tomēr atbalstīja Ievu. Apmēram divus gadus pēc mūsu laulībām Ievas tēvs viņai piezvanīja un atzina, ka ir kļūdījies. Drīz pēc tam viņš nomira. Dažādas problēmas ar Ievas bijušo ģimeni pavada mūsu laulību vēl joprojām.

- Pastāsti, lūdzu, kā Dievs par Tevi rūpējas!

- Divos galvenajos veidos: (1) Finansiāli. 1990. gadā atstāju savu inženiera darbu, iepriekš sakot Dievam: "Šis man ir ļoti labi atalgots darbs, bet es to atstāšu, ja Tu apsoli parūpēties par mums." Un Dievs apsolīja. Ne es, ne sieva nestrādājam pasaulīgu darbu. Bet Tas Kungs vienmēr gādā. Reiz gan bija situācija, kad finansiālais stāvoklis bija ļoti smags. Toreiz abi ar sievu nolēmām rakstīt tādu kā lūguma vēstuli saviem draugiem un atbalstītājiem, bet caur kādām Rakstu vietām Tas Kungs lika sirdī tādu ticību un pārliecību, ka Viņš pats par visu parūpēsies un ka vēstule mums tomēr nav jāraksta. Un tā arī bija. Šodien mēs nevienam nesakam, kādas ir mūsu vajadzības, bet Dievs vienmēr parūpējas. (2) Uzturēdams mūsu ģimeni savstarpējā mīlestībā un draudzīgās attiecībās. Tā, ka bērni ar prieku grib būt kopā ar mums.

- Kā Tev ienāca prātā doma, ka ir jāiet pilna laika kalpošanā?

- Navigatori piedāvāja mums abiem ar sievu pārņemt kalpošanu. Pa dienām strādāju. Naktīs lūdzu Dievu, ko mums darīt? Tā lūdzot, kādu nakti saņēmu atbildi caur Psalmu.

- Kas ir Navigatori? Ar ko jūs īsti nodarbojaties?

- Mēs veidojam Jēzus mācekļus, daloties ar cilvēkiem par savām dzīvēm pēc iespējas godīgāk – ne tikai ar savas dzīves stiprajām, bet arī ar tās vājajām pusēm. Mēs neesam ieinteresēti sludināt tūkstošiem, jo tad šie cilvēki nevar redzēt to, kādi mēs esam. Navigatoru kustība ir cēlusies ASV, no viena vīra vārdā Davsons Trotmans (Dawson Trotman) 20. gs. sākumā. 1930. gadā viņš uz kāda ASV kara kuģa saticis ticīgu jaunu jūrnieku un palīdzējis puisim pieaugt kristietībā. Pēc neilga laiciņa jaunais puisis jau bija pievedis Kristum kādu savu biedru un lūdzis Davsonu palīdzēt viņa biedram tāpat, kā tas savulaik palīdzējis viņam pašam. Davsons atbildējis: "Palīdzi Tu viņam! Jo, ja Tu nespēj viņam palīdzēt, tad es esmu izgāzies, palīdzot Tev." Pēc gada uz karakuģa jau bijuši 6-7 ticīgi puiši. 1941. gadā, kad šis kara kuģis nogrimis pie Pērlhārboras, uz kuģa ticīgo jau bijis vairāki desmiti. Kuģis nogrimis, bet jūrniekus sadalīja pa vairākiem citiem kuģiem, kā rezultātā pēc kara ticīgo uz visiem ASV kara kuģiem kopā jau bijis ap 1000 cilvēku. Šobrīd pasaulē ir ap 6000 navigatoru kalpotāju 100 dažādās valstīs. Arī Rīgā jau gadu dzīvo navigatori Ādams un Keita, kuri šeit ieradušies no Lielbritānijas. Kustības nosaukums pirmo reizi ticis minēts 1933. gadā, un tas ir saistīts ar navigāciju kā vadību kristīgajai dzīvei.

- Kā Tu raksturotu garīgo atmosfēru Latvijā? Kas ir pozitīvāks, salīdzinot ar Eiropu, ko mēs varbūt nenovērtējam? Un kas ir, no malas skatoties, mūsu problēma, pie kuras esam tā pieraduši, ka to vairs varbūt nemaz neredzam?

- Lielbritānija un Rietumeiropa cenšas tikt vaļā no Dieva. Latvija šajā procesā atpaliek. Latvijā ir lielāka dievbijība. Par to, kas nav tas labais – es runāju ar kādu cilvēku, kurš nesen bija kļuvis par kristieti. Viņš bija bijis vairākās draudzēs. Un katrā draudzē, kurā viņš bija iegājis, apgalvoja, ka viņu ceļš ir tas vienīgais ceļš pie Dieva. Tas liecina, ka cilvēki šajās draudzēs pietiekami labi nepazīst Dievu, lai uzticētos Viņam atiecībā uz citiem cilvēkiem, tāpēc viņi labāk redz sevi kā vienīgos pareizos. Tā ir viena no manām motivācijām braucot uz Latviju, ka kaut kādā mazā veidā es varētu palīdzēt draudzei augt Dieva pazīšanā, lai mēs varam paļauties uz Dievu arī attiecībā uz citiem cilvēkiem. Virspusēji tas, ko cilvēki, mācītāji zina, izklausās labi, bet šāda veida attieksme liecina par problēmām, kuras

Dereks vada Bībeles studiju OTBD. Foto: D. Pandars

sāk parādīties. Tas varbūt neparādās vadītāju runās, bet to vairāk var pamanīt pašos mazākajos cilvēkos draudzēs – jaunajos kristiešos, tajā, kā viņi attiecas pret draudzi. Jo vairāk cilvēki draudzēs fokusējas viens uz otru, jo vairāk rodas problēmas - kristiešiem vajadzētu pilnībā uzticēties Dievam, ka Viņam ir attiecības arī ar citiem Viņa bērniem, un ka Viņš zina un var tikt ar visām problēmām galā. Piemēram, runājot par Pēteri Sproģi - viņam ir attiecības ar Dievu, tomēr cilvēki neticēja, ka šajā izaicinājumā viņš staigā kopā ar Dievu, bija ļoti noraizējušies, uztraukušies par situāciju, ka viņi nevar atļauties, ka viņš izdara tādu kļūdu. Latviešiem visas lietas gribas paturēt savā kontrolē. Vai nu viņi kontrolē, vai arī atkāpjas.

- Ko mēs varam darīt?

- Ir vairāk jāiepazīst, kāds ir Dievs. Jāiemācās, ka mēs tomēr varam Viņam uzticēties. Ka Viņš strādā citos cilvēkos. Ja mēs gribam kontrolēt, ko Pēteris (vai arī kāds cits Dieva bērns) dara, tad mēs nostājamies Dieva vietā. Ja mums, Dieva vadību lūdzot, ir iespēja brālim (vai māsai) piekļūt, lai pazemīgā veidā aprunātos, tomēr atstājot izvēli viņa paša ziņā, tad tas ir labi un to vajag darīt, bet, ja mēs ar visu varu un par katru cenu gribam panākt, lai viņš izdara tā, kā mēs to gribam, tad tā ir kontrolēšana un Dieva vietas ieņemšana. Ja mēs ļaujam bailēm sevi vadīt, tad mēs beigu beigās nonākam zem kontroles. Un caur to mēs arī noliedzam savu mīlestību uz Dievu. Dievs ir Liels, bet vai mēs Viņam uzticamies? Politika ir netīra spēle. Un pavisam iespējams, ka šādā veidā viņš (Pēteris S.) tiek pasargāts no kaut kā ļaunāka, kas būtu varējis notikt.

- Ja ir dota vara no Dieva un caur Jēzu Kristu piepildīta, kā, Tavuprāt, būtu labāk rīkoties? Lūgt pēc dziedināšanas vai pavēlēt un pasludināt uzvaru Jēzus Kristus vārdā?

- Es personīgi lūdzu, lai Dievs dziedina. Jo es zinu, ka vienīgi Dievs ir tas, kurš var neļaut dziedināšanai atnākt un ka Viņš var lietot manu neveselību, lai man kaut ko iemācītu, atklātu, parādītu utt. Manuprāt, ir svarīgi palikt pazemīgiem Dieva priekšā. Cik esmu novērojis, tad ļoti bieži tie ticīgie, kuri "pavēl un pasludina", vairāk koncentrējas uz sevi, nekā uz Dievu. Protams, ir arī izņēmumi, t.i., ticīgie, kuriem Dievs ir devis ļoti lielu ticības mēru. Visu cieņu tādiem brāļiem un māsām! Bet mans ticības mērs nav tik liels.

- Kāpēc Tu regulāri brauc uz Latviju?

- Pirms apmēram 9 gadiem es biju izaicinošā laika posmā. Dievs man nedeva neko, ko darīt. Un es jutos tā, it kā būtu kaut kur iesprūdis. Es

lūdzu Dievam vismaz kādu iespēju un solīju šo, Viņa doto iespēju izmantot. Latvijā, Ievas brāļa kāzās, satiku kādu mācītāju, kurš teica, ka Latvijā ir bijuši navigatori un kāpēc lai es nebrauktu uz šejieni kalpot? Un kopš tā laika es sāku braukt uz Latviju. Savā pirmajā ceļojumā uz Latviju satiku Daini Pandaru, kurš toreiz, pirms kādiem diviem mēnešiem, bija kļuvis par mācītāju šajā draudzē. Iesākumā es braucu, lai tiktos ar mācītāju Daini, kā arī ar Elizabeti un Jāni Grīnbergiem, bet pēc dažiem gadiem man piedāvāja arī sludināt ceturtdienas dievkalpojumos.

- Kāda ir Tava radniecība ar Elizabeti un Jāni Grīnbergiem?

- Elizabetes tēvs Gundars ir manas sievas Ievas brālēns. Ievas tēvs Ilgonis bija brālis Gundara mammai Skaidrītei.

- Vai Tev kādreiz negribas padoties, redzot, cik maz cilvēku atnāk uz Bībeles studijām?

- Nē! Arī Navigators Davsons Trotmans sākumā tikās ar vienu pašu cilvēku, bet pēc 15 gadiem bija jau tūkstoši caur viņa darbu ietekmēti. Mēs nekad nezinām, ko Dievs var izdarīt caur vienu cilvēku. Ja tajā, ko mēs darām, ir Dievs, tad ir vērts to darīt.

- Esmu dzirdējusi, ka savā laikā, braucot mājās no Latvijas, Tev bijis reāls smagums, kurš atkārtojies praktiski vienmēr. Kas tas bija? Un kā Tu tiki no tā vaļā?

- Mans vecvectētiņš Volters bija augsta ranga persona Masonu ložā. Lai ieņemtu šo augsto amatu, viņam vajadzēja uzlikt lāstu ikvienam vīriešu kārtas pēcnācējam, kurš nepievienosies šai ložai. Viņa dēls nepievienojās. Vecākais dēla dēls, mana tēva brālis, gāja bojā karā. Mans tēvs bija pārāk jauns, lai dotos karā. Piedzimām es un mani trīs brāļi, no kuriem viens tūlīt pēc dzimšanas bijis nomiris uz 5 minūtēm, man bija lielas problēmas ar komunikāciju. Visiem maniem dēliem piedzimstot ap kaklu bija aptinusies nabas saite. Kad mans tēvs kļuva ticīgs, viņš izpētīja mūsu dzimtas vēsturi un apmeklēja sava vecvectēva, Voltera tēva, māju. Šajā mājā viņš redzēja Masonu kulta rituālu istabu un saprata, ka visa šī masonu lieta ir sākusies tieši tur. Tēvs visu nožēloja un šīs saites pārrāva. Arī es lūdzu. Bet nākošajā dienā pēc savas lūgšanas es uz sevi sajutu svešu garu, kurš nelaida mani vaļā. Man nācās atteikties no jebkādām saistībām ar manu vecvectēvu. Izmetu no viņa mantoto gredzenu un atteicos no konta bankā, kuras dibinātājs bija mans vecvectēvs. Viss bija labi līdz laikam, kad sāku braukt uz Latviju. Atbraucot no Latvijas, mana sieva ievēroja, ka man ir piemeties svešs gars. Mēs lūdzām Dievu, un gars atstājās. Braucot uz Latviju, gars atkal bija klāt. Lūdzām, tas atstājās. Tā tas turpinājās ilgāku lauku. Līdz vienu reizi lidoju no Latvijas uz Londonu kopā ar Ievas draudzeni. Vēlāk izrādījās, ka arī viņa no manis bija dabūjusi šo svešo garu. Šīs draudzenes Latvijas draugs deva padomu man pilnībā atteikties no tā, ka biju lepojies ar saviem senčiem, jo Volters bija dibinājis vienu no četrām lielākajām Lielbritānijas bankām. Kopš tās reizes, kad šo visu lietu pilnībā noliku Dieva priekšā, svešajam garam vairs nav bijusi ietekme uz manu dzīvi. Kāpēc es šādu svešu garu biju dabūjis tieši Latvijā, man nav ne mazākās nojausmas. Varētu domāt, ka tam ir kāda saistība ar okultismu šajā zemē, tomēr arī Portugālē, kur bijām 6 gadus misijā, ir daudz okultisma, bet tur tāds gars man "nepieķērās".

- Ko Tu gribētu novēlēt Latvijai un latviešiem mūsu valsts 100. gadadienā?

- Mana lūgšana par Latviju ir tieši tas, ko saka jūsu himna, lai Dievs pasargā Latviju!

* Disleksija ir neirobioloģiskas izcelsmes specifisks mācīšanās traucējums, kas bērnam rada grūtības iemācīties lasīt un saprast uzrakstīto.

Ar Dereku sarunājās Dainis Pandars un Inga Plūmīte

DIEVAM RŪP VISA MŪSU DZĪVE

Grāmatas "Izlaušanās" autors, meklējot patiesu kristietību un mācoties saklausīt Dieva pamudinājumus, atklāja, ka Dievam rūp mūsu rūpes. Viņš kā mīlošs laulātais draugs ir nodevies mūsu labā un vēlas, lai mūsu savstarpējās ikdienas attiecības būtu tik tuvas, ka Viņš varētu mūs pasargāt no daudzām raizēm.

Kad jūs sākat ar kādu satikties, tas nesākas pie altāra. Vispirms jūs cenšaties iegūt viņu mīlestību. Dievs tāpat rīkojas ar mums. Pakāpeniski rodas jūtas pret otru personu. Vispirms tai ir nedaudz vietas jūsu sirdī, un jūs vēlaties tai dot nedaudz no sevis. Pēc kāda laika šī persona kļūst jums aizvien svarīgāka, un jūsu vēlēšanās atdot sevi turpina pieaugt, līdz jūs pēc laulībām saplūstat kā viena miesa.

Tāpat ir ar mūsu attiecībām ar Dievu. Tas ir pakāpenisks process, kas ved pie laulības – divu savienošanās vienā. Mūsdienu pasaules populārais uzskats par kristietību ir tik ļoti sagrozīts, ka brīdī, kad kāds parāda jebkādu interesi par Kristu, viņš jau tiek uzskatīts par kristieti. Bībele daudzviet runā par draudzi kā pielaulātu Kristum. Izmantosim vīrieša un sievietes attiecību analoģiju, lai labāk saprastu procesu, kā cilvēks kļūst par patiesu kristieti.

Dzīvē stāvoklis pirms laulībām ir vienatne, dzīve pašam par sevi. Sauksim to par 1. pakāpi. Šāds cilvēks parasti ir atvērts domai par citu stāvokli. Kristietībā vienatnes jeb atsevišķuma stāvoklis būtu dzīve bez Dieva. Cilvēks pats vada un kontrolē savu dzīvi, nekonsultējoties ar Dievu. Iespēja pieļaut domu, ka Kristum varētu būt kāda loma dzīvē, variē individuāli.

Pēc tam 2. pakāpē viena no pusēm sper soli uz priekšu un parāda interesi par otru personu. Kaut kas, ko tā saka vai dara, izraisa iekšēju atsaukšanos, un cilvēks jau vēlas, varbūt tikai mazdrusciņ, bet ielaist otru savā dzīvē. Līdzīgi ir ar Dievu. Viņš parāda mīlestību un rūpes par mums, un Viņa ieinteresētība rada mūsos vēlēšanos atdot Viņam kādu daļu no dzīves. Daudzi šajā pakāpē jau uzskata, ka ir kļuvuši par kristiešiem, bet tas ir tikai sākums.

Ieinteresētība, kas tika parādīta 2. pakāpē, rada dziļākas jūtas, kas sāk izpausties uzmanības parādīšanā jeb aplidošanā. Tā ir 3. pakāpe. Šajā pakāpē dzimst ilgas savienot dzīves. Parasti tiek izsludināta saderināšanās. Tomēr indivīds joprojām ir atsevišķs, pats par sevi. Viņš joprojām var pārdomāt. Nekas vēl nav akmenī, kā saka, iekalts.

Veidojot attiecības ar Kristu, cilvēka piedzīvojums ir ļoti līdzīgs. Dievs aizvien turpina mūs bildināt. Cilvēks apgūst mācību par atkarību no Dieva un uzticēšanos Viņam. Viņš sāk mācīties pakļaut savu gribu Dievam. Cilvēkā attīstās ilgas,

lai Dievs kļūtu par viņa draugu uz mūžu. Tomēr cilvēks joprojām patur kontroli pār savu dzīvi, pilnīgas pakļaušanās "laulības" vēl nav notikušas.

Ceturtā – pēdējā – pakāpe, ir laulība. Laulībā abi indivīdi ir gatavi atstāt visu citu un likt viens otra vajadzības augstāk par savējām. Viņi savieno savas gribas un kļūst viena miesa. Tā ir ikdienas nodošanās otrai personai.

Kad cilvēks, kuru Dieva mīlestība ir meklējusi un ieguvusi, izvēlas sevi pilnībā atdot Dievam, tajā brīdī viņš kļūst par kristieti un pēc būtības ir "laulāts". Šajā laulībā paša "es" ir jāmirst un neviens un nekas cits nevar ieņemt sirdī augstāku vietu par Dievu. Tikai pēc šādas pilnīgas pakļaušanās Kristus vārda pieņemšanai ir reāla nozīme.

Jaunā kristieša izaicinājums ir uzturēt un padziļināt šādu nodošanos, taču viņš joprojām saglabā savu izvēles brīvību. Precēts cilvēks var izvēlēties kļūt neuzticīgs. Dievs nekad neatņem cilvēkam iespēju pārdomāt. Dievs nekad mums neuzspiež attiecības ar Viņu. Tā vietā Viņš pastāvīgi pievelk mūs ar savu mīlestību.

Jūs varat jautāt: "Džim, vai jūs tiešām domājat, ka cilvēks nav kristietis, iekams nesasniedz 4. pakāpi?"

Mana atbilde ir "jā", neviens nav kristietis, tikai pamatojoties uz to, ka viņš apliecina ticību un viņam ir zināšanas. Kristieši mēs esam tikai tad, kad pilnībā paļaujamies uz Dievu. Viss cits ir tikai cilvēciskā un dievišķā sajaukums, kas nolemj savus piekritējus pienākuma apziņai, bet laupa tiem spēku paklausīt. "Bet, Džim," jūs varbūt teiksiet, "šķiet, ka visa kristīgā pasaule ievēro citus standartus. Varbūt tas, ko jūs sakāt ir ļoti pareizi un labi intelektuālā un teorētiskā līmenī, bet vai tas ir tā arī praktiski?"

Tas ir ļoti praktiski. Sekojiet man vienā no manas dzīves parastām dienām un pavērojiet, vai tas nav tas, pēc kā esat ilgojies visu mūžu.

Dievam rūp mūsu rūpes

Kādu dienu šķūrēju sniegu no piebraucamā ceļa, kamēr mana ģimene rosījās pa māju. Pēc kāda laika Metjū iedomājās, ka esmu prom ilgāk nekā parasti. Man vajadzētu sēsties uz sniega motocikla un doties palūkot, kā tēvam veicas, viņš sev sacīja. Metjū ļoti patika braukt ar sniega motociklu, tāpēc viņš prātoja, vai tikai spējais iekšējais mudinājums braukt apraudzīt tēvu nav vienkārši iegansta meklēšana, lai varētu pārtraukt iesākto darbu un pievērsties tīkamākai nodarbei. Pamudinājums atkārtojās vairākas reizes, un visas reizes viņš to atraidīja. Tad pārrados mājās pārguris un sniegains. Mana mašīna bija lejā pie lielceļa sabojājusies, un man bija jābrien mājup kājām cauri milzīgām kupenām.

Metjū saprata, ka noraidītais pamudinājums ir bijis no Dieva. Tomēr piedzīvojums nāca viņam par labu, jo viņš no tā mācījās. Kā es to zinu?

Vēlāk mēs ar Salliju un Endrjū bijām izbraukuši un Metjū bija palicis mājās viens. Es piezvanīju, lai pārliecinātos, kā dēlam klājas.

"Es mācos klausīties, tēt." Tad viņš man pastāstīja, lūk, kādu stāstu. Viņam bija jāaizved kāds klients apskatīt īpašumu augšā pie kalnu pārejas. Izejot no mājas, viņš jutis spēcīgu pamudinājumu paņemt līdzi lukturi. Tam nav nekādas jēgas, viņš sev sacīja. Galu galā, es taču būšu atpakaļ vēl ilgi pirms tumsas. Bet mudinājums atkārtojās, un, pazinis Dieva balsi, viņš atgriezies mājā un paņēmis lukturi.

"Un kad tu atgriezies?" es vaicāju.

"Pusnaktī."

Vienā no viņa mašīnas riepām bija iedūrusies liela nagla, tāda, kādas lieto baļķu sastiprināšanai, būvējot kalnu būdas. Viņa stāsts dziļi aizkustināja manu sirdi, jo viņš savos pusaudža gados apguva tādas mācības par garīgu jūtību un paļaušanos uz Dievu, par kurām man viņa vecumā nebija ne jausmas.

Vai mums būtu vieglāk klausīties Kungā un paklausīt, ja Viņš kopā ar saviem norādījumiem sniegtu arī paskaidrojumus, kāpēc? Mana pieredze vedina domāt, ka nē.

Kad pienāk rudens un tuvojas sals, man vienmēr ir jāpaveic kas tāds, kas, atzīšos, nav mana iemīļotākā nodarbošanās - ir jāiztukšo viesu namiņa ūdens apgādes sistēma. Darbs pats par sevi nav grūts, bet man ir jālien šaurajā spraugā zem grīdas, kur ir tumšs, mitrs un pilns ar zirnekļu tīkliem. Tur jebkurā brīdī var uzlēkt zirneklis vai pele. Dienā, kad iestājās sals, rāpos lejā, lai izlaistu no caurulēm ūdeni. Ar cimdiem strādāt nebija viegli, tāpēc es tos novilku un noliku līdzās uz zemes. Tajā pašā brīdī jutu pamudinājumu ielikt cimdus kabatā, jo citādi varētu tos aizmirst. Es nemēdzu lietas aizmirst, tāpēc arī neņēmu vērā šo mudinājumu un pabeidzu darāmo.

Izgājis ārā salā, devos uz māju. Sajutis aukstumu, sniedzos kabatā pēc cimdiem, un jūs jau zināt, kur tie bija, vai ne? "Ak, nē! Es aizmirsu cimdus zem būdas," ievaidējos. Šajā gadījumā Kungs bija uzrunājis manu prātu, pat brīdinājis, kas varētu notikt, bet tomēr tas nebija ietekmējis manu reakciju uz Viņa norādījumiem. Dievs domā pat par mūsu dzīves sīkākajām grūtībām. Šī vienkāršā, gandrīz banālā problēma man parādīja, cik ļoti man piemīt tieksme rīkoties pēc sava prāta.

Tāpat rīkojas arī mīloši vecāki, lai iemācītu ko savam bērnam: nenozīmīgās lietās viņi ļauj bērnam kļūdīties, lai tas redzētu, kādas ir viņa izvēles sekas. Atšķirībā no maniem Jaunā Laikmeta draugiem, man nebija jābaidās, kad biju ignorējis Dieva vadību. Viņš aizvien bija līdzās, lai palīdzētu man mācīties no pieredzes un pieaugt, un turpināt ceļu ar viņu.

Galu galā mums būs jāizvēlas – paklausīt Dieva mudinājumiem vai ne. Šis lēmums mums ir jāpieņem, pamatojoties uz dzīvu ticību un arī uz zināšanām. Eksperimentējot ar praktisko reliģiju, ļaujot Dievam aizvien vairāk būt noteicējam mūsu dzīvē, mēs mācīsimies vairāk un vairāk pazīt Viņa balsi un uzticēties tai.

Līdzīgi kā man, arī jums būs gadījumi, kad ignorēsiet Viņa vadību un visu salaidīsiet dēlī. Tomēr Dievs nepamet mūs šādos brīžos, un, ja vien esam labprātīgi, Viņš mums caur šīm kļūdām var iemācīt ļoti vērtīgas mācības. Izmēģiniet kopā ar Dievu, paļaujieties aizvien vairāk un vairāk uz Viņu, izdariet lēcienu ticībā un uzticieties Viņa vadībai.

Ja jūs tā darīsiet, pārliecināsieties, ka Viņš ir ne tikai nemaldīgs Ceļvedis, bet arī vislabākais draugs, ar kuru kopā ceļot pa dzīves takām – gan šajā pasaulē, gan nākamajā.

Pēc Dž. Honbergera grāmatas "Izlaušanās", sagatavojusi Liene Pandare

KRISTUM PIRMĀ VIETA

Atzīmējot Latvijas Valsts simtgadi, turpinām apskatīt arī Latviešu baptistu kustības vēsturi un darbību mūsu tautā. Šoreiz par starpkara periodu – divām baptistu savienībām, baptistu kustības nozīmīgākajiem notikumiem un dzīvi "Ulmaņlaikā".

Pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas 1918. gadā galvenais uzdevums bija atjaunot sagrauto valsts, sabiedrības un baznīcas dzīvi. Latvijas valsts neatkarība bija labs priekšnoteikums arī jaunu darba pasākumu organizēšanai un attīstībai. Viens no ievērojamākiem baptistu darbiniekiem, ar kura pūlēm šis atjaunošanas darbs tika iesākts, bija mācītājs Dr. Jānis Aleksandrs Freijs. Pateicoties viņam, lielu praktisku atbalstu darbam Latvijā sniedza Vispasaules baptistu savienība, kas 1920. gadā piešķīra 55 400 dolārus humānajai palīdzībai. Savukārt 1921. gadā ASV baptisti atsūtīja 24 tonnas humānās palīdzības. Tāpat liels notikums baptistu draudžu dzīvē bija, ka J. A. Freija vadībā 1922. gada 8. janvārī tika atvērts Garīgais seminārs. Freijs bija pazīstams arī kā ļoti ietekmīgs kristīgo grāmatu izdevējs, kura veikums ir arī daļa no latviešu grāmatniecības vēstures (publicēti 850 izdevumi vairāk kā 3 miljonu eksemplāros).

Kā tika vēstīts iepriekš, tad ievērojamas garīgas izmaiņas Latvijā radīja Garīgā atmodas kustība (1918.-1922.), kuras laikā pieauga baptistu skaits un radās Brazīlijas emigrācijas kustība, kas radīja plaisu baptistu konfesijas vidū. Notika pamatīga LBDS padomes reorganizācija, no kuras bija lūgums izslēgt garīgās kustības pārstāvjus. 1923. gada LBDS kongresa delegātu dalībnieku vidū lielu neizpratni radīja iebildumi pret mācītāja Viljama Fetlera dalību kongresā, sakarā ar viņa ilgo prombūtni no Latvijas. Aizliegums viņam piedalīties kongresā deva signālu veidot opozīciju pret līdzšinējo LBDS vadību. Tuvāko gadu laikā šī rūgtuma un nošķirtības plaisa palielinājās.

1923. gadā Viljama Fetlera redakcijā sāka iznākt laikraksts "Kristīgs Vēstnesis", kas ap sevi par līdzstrādniekiem pulcināja tos garīgos darbiniekus, kuri aizstāvēja Garīgās atmodas kustības radīto ievirzi, tādejādi nostājoties opozīcijā pret 1922. gada reorganizēto LBDS padomi. 1924. gadā tika noorganizēta Bībeles Lasīšanas Biedrība, kurai bija statūti un sava valde. Konflikta kulminācija notika 1926. gadā, kad Veldā LBDS kongresā abas puses atklāti nostājās viena otrai pretī. Tika paziņots, ka kongresā mandāti nav izsniegti Garīgās kustības vadītājiem V. Fetleram un J. Bormanim. Pēc ilgām diskusijām vairāk kā 40 delegāti atstāja kongresu, vēlāk nodibinot Otro baptistu draudžu savienību (OBDS). Savā grāmatā J. Kronlīns "Gaišā ceļā" raksta: "Latvijas baptisma vēsturē 1926. gada kongress Veldā iezīmēja vienu no drūmākiem brīžiem. Tad sašķēlās baptistu savienība..."

Par diviem galvenajiem iemesliem šai šķeltniecībai uzskatīja gan opozīcijas nespēju panākt vairākumu LBDS kongresos, gan arī vēlēšanos saglabāt Garīgās atmodas kustību. LBDS vadība bija tādu cilvēku rokās, kuri noraidīja dažādu pravietojumu normatīvo spēku un pretojās Garīgās atmodas kustības viļņojumu sanesto duļķu iespaidam, cenšoties saglabāt latviešu baptisma tēvu un ticības atziņas tradīcijas.

Neskatoties uz sadalīšanos, abas savienības turpināja iesākto garīgo darbu. Pēc radušās nošķirtības Savienības prezidenta amatu atstāja J. A. Freijs, kura vietā, pēc lieliem meklējumiem, piekrita stāties Augusts Mēters. Tieši šie vīri, kopā ar Jāni Rīsu, būtu uzskatāmi par galvenajiem LBDS darboņiem starpkaru periodā. 1927. gadā tika nodibināta Sludinātāju brālība. 1929. gadā darbu iesāka Māsu apvienība. 1930. gadā tika noorganizēta Koru apvienība. 1931. gadā notika bāreņu patversmes atklāšana Priekulē. Aktīvi darbojās Garīgais seminārs un grāmatu apgāds. 1932. gada 31. jūlijā tika likts pamatakmens Savienības namam Rīgā.

OBDS un tās draudžu rīcība bija aktīvi evaņģelizējoša. Notika lieli Bībeles gājieni Rīgā un Liepājā. Evaņģēlija sludināšanai tika izmantotas visdažādākās vietas – kino zāles, krogi, tautas

Misijas un Bībeles skolas audzēkņi un skolotāji, vidū māc. V. Fetlers, 1924. gadā

nami utml. Bībelīgā pagremde tika rīkota publiskās vietās – peldvietās jūrmalā, ezeru un upju krastos. Tika ievietota reklāma dienas presē. Tika aicināti daudzi ārzemju viesi – Dr. O. Smits no Kanādas, R. Kaups no Igaunijas, melnādānie sludinātāji no ASV, zviedru baptisti u.c.. Šīs kustības "lokomotīve" bija Viljams Fetlers, kurš Garīgās atmodas kustību piedzīvojušiem bija kā "jauns ūdens uz Atmodas dzirnavām". Viņš neprasīja ne praviešu mācības, parādīšanas un svešām mēlēm runāšanu, bet simts procentus priekš Kristus dzīvot un strādāt. OBDS darbības laikā arī tika attīstītas dažādas kalpošanas un apvienības (Māsu, Muzikālā, Jaunatnes, Misiones un Bībeles skola utt). 1927. gada 7. augustā ar lieliem svētkiem tika atvērts Pestīšanas Templis, uz kura atklāšanu sveicienu bija atsūtījis arī prezidents Gustavs Zemgals. Statistika par abu savienību darbu Latvijā 1929. gadā bija šāda: LBDS – 77 draudzes, 6676 locekļi, kristīti 207; OBDS – 39 draudzes, 3763 locekļi, kristīti 361.

Ar laiku abu savienību pārstāvji sāka saprast, ka mazajā Latvijā darbs ir kopīgs un jau 1932. gadā sāka parādīties kopīgi pasākumi (svētdienas skolai, garīdzniekiem, koriem, māsām). 1934. gada 2. martā LBDS sūtīja vēstuli OBDS ar aicinājumu uz atkal apvienošanos. Pēc pārrunām 1934. gada 24. jūnija kongresa sēdē notika abu savienību atkalapvienošanās. Svētku dievkalpojumā J. Rīss teica zīmīgus vārdus: "Redzu šādus svētkus pirmo reizi, bet otrreiz vairs nevēlos redzēt, jo rūgtums, kas jāpiedzīvo, brālības saitēm irstot, ir pārāk liels."

Savienību apvienošanās sakrita arī ar Latvijas Valsts apvērsumu, kad 1934. gada naktī no 15. uz 16. maiju Ministru Prezidents Kārlis Ulmanis atlaida Saeimu un nodibināja autoritāru režīmu, kura rezultātā 1936. gada aprīlī viņš kļuva par Valsts un Ministru prezidentu. Reizē ar valsts labvēlību visam, kas saistījās ar baznīcas dzīvi, autoritārais režīms atnesa arī nepatīkamus un pat nepieņemamus norādījumus un prasības. Piemēram, informēt valsts iestādes par garīdznieku gaitām un došanos uz ārzemēm. Tāpat bija prasība katrā dievkalpojumā lūgt par Latvijas Valsti, tās prezidentu Kārli Ulmani, valdību, armiju, aizsargiem un tautu. Valsts tomēr izrādīja arī atzinību, piemēram, piešķirot Triju zvaigžņu ordeņa 4. šķiru LBDS prezidentam A. Mēteram, ar 1000 latiem atbalstot Ventspils Tabora draudzes dievnama atjaunošanu utt.

Taču baptistu kustības attīstību uz 50 gadiem "nobremzēja" 2. pasaules karš un Padomju varas okupācija. Tam, kas bija sakrāts brīvības laikā, bija jāuztur baptistus ateisma laikā. Atskatoties uz baptistu kustības darbību starpkara periodā, zīmīgus vārdus 1945. gada 1. martā īpašā sanāksmē teica LBDS goda prezidents J. A. Freijs: "Brāļi, pirmo vietu Kristum! Pēc tam tauta un baptisms. Svētais Gars palīdz pareizi izsvērt. Nepareizi, ja tās otrā vietā liktās lietas liekam pirmā vietā. Lai arī tautība ir laba un baptisms labs, bet pirmā vieta Kristum." Šķiet, ka šie izteiktie vārdi būtu vērā ņemami arī šodien.

Izmantojot Jāņa Tervita "Latvijas baptistu vēsturi", materiālu sagatavoja Dainis Pandars

PLOSTU BRAUCIENS

Šī gada 17. jūnijā visi bērni un vecāki, kuriem atradās laiks un kuri vēlējās, satikāmies Ogres upes krastā Ogresgalā. Jānis Roziņš kopā ar brāli Rūdi un saviem draugiem jau sen taisīja un izmēģināja plostus. Tagad bija tapis četru platformu plosts. Kad busiņš ar plostu atbrauca, darbīgie puiši, brālis Mārcis Zanerips un brālis Jānis Jaunzems, rīkojās ap plosta salikšanu un uzstādīšanu. Kad viss bija gatavs izmēģinājuma braucienam "turpu-šurpu", tad sākām savu svētdienskolas noslēguma eksāmena daļu. Bērni un brīvprātīgie pieaugušie atbildēja uz jautājumiem par to, kāpēc cilvēkiem vajadzīgs Jēzus, Viņa upuris un augšāmcelšanās, kāpēc vajadzīga glābšana, kas ir pestīšana, kādus Vecās Derības personāžus mēs zinām utt. Tad bērni saņēma sertifikātus un pedagogi - pateicības. Visi pamielojāmies un sākās izmēģinājuma brauciens "šurpu-turpu".

Kad bariņš bija "šurpu-turpu" izbraukājies ar stūrmaņiem Jāni Jaunzemu un Jāni Roziņu, kā arī ar laivu izairējušies Jēkabs un Marks, varējām sagatavoties garajam četru stundu braucienam pa Ogres upi. Pirmie ar savu laivu aizbrauca Zaneripu Džūlija, Ulrika un Glorija. Bet uz plosta klāja bija kapteinis Jānis, stūrmanis Mārcis un apkalpe jeb izklaides komanda: Aksana, Edgars, Raivis, Maruta, Alise, Ivo, Marks, Kristīne, Amanda, Jēkabs, Aija un Ināra. Daži uz maiņām airējās ar laivu. Gar krastu ar busiņu patrulēja Artūrs, lai mūsu apnikuma brīdī mūs paņemtu busā un aizvestu mājās, bet laiks bija silts, ūdens maigs, vēsma maigi glāstīja vaigus, plosts peldēja mazliet ātrāk par upes straumi, noskaņojums mierīgs un baudījām upes šļakstus, viens otru uzjautrinādami, dziedādami Mūsu Kungam Jēzum. Par šo visu Maruta Segliņa raksta:

"Svētdienas skolas noslēguma pasākumu un plānoto kopīgo braucienu ar plostu un laivām šogad ļoti gaidījām, gan meita, gan arī mēs - vecāki. Labas un skaistas atmiņas ir par pagājušā gada pasākumu, tāpēc patiesi prieks bija, ka šogad arī tāds tiek plānots. Gada noslēguma pasākums noteikti ir nepieciešams, jo mēs - ģimenes ar bērniem - varam būt kopā vienviet, kopā skaisti pavadīt laiku, iepazīties tuvāk, pateikties Dievam par pavadīto gadu, par ģimeni, bērniem, par dāvāto Dieva žēlastību, apkopot gadā apgūto, padarīto.

Manuprāt, svarīgs un arī jauks ir "eksāmens" bērniem, kad bērni var atbildēt uz jautājumiem par Dievu, Dieva vārdu, Jēzu Kristu, praviešiem. Atmiņās paliks brauciens ar plostu un laivām. Ar apbrīnu noraudzījos uz savu meitu, kas ar neizsīkstošu enerģiju un aizrautību airējās laivā. Tā bija lieliska iespēja iepazīt Ogres upi tuvāk, kādi ir upes krasti, raugoties no upes, cik līkumaina un akmeņaina ir pati upe. Paldies Dievam par jauko laiku un brīnišķīgo dabu! Neiztrūka brauciena laikā arī spraigāku brīžu, kad neskatoties uz plosta vadītāju atbildīgi veikto darbu, nācās gan dažiem pasažieriem izkāpt un pabrist pa upi, gan arī padomāt, kā labāk tikt uz priekšu, jo upe bija sekla un akmeņi radīja šķēršļus plostam brīvi virzīties uz priekšu. Pateicība Dievam par šo dienu, par dāvāto iespēju tik jauki pavadīt laiku, braukt ar plostu. Paldies liels Svētdienas skolas vadītājai Inārai par neizsīkstošo izdomu, aizrautību, ieguldīto darbu un mīlestību, organizējot šo un arī citus pasākumus, Svētdienas skolas nodarbības bērniem!"

Ināra Roziņa

Izbrauciens pa Ogres upi

DIEVA BĒRNIEM

"Lai grēks tavu redzi nebojā!"

Atbildi uz jautājumiem, atrodot atbilstošās atbildes apgrieztajās, sajauktā secībā saliktajās kastītēs!

1. Kas ir grēks?
   _____
   _____
2. Ko mums, Dieva bērniem, Kristu kā Glābēju atzinušiem, Kristu kā Dieva Dēlu un Dievu atzinušiem, Kristu kā Augšāmcēlušos un dzīvu Dievu atzinušiem, visas savas dzīves jomas Viņa rokās nodevušiem, jādara ar savu grēku?
   _____
   _____
3. Ko ar mums var izdarīt nenožēlots grēks?
   _____
   _____
4. Kāda ir grēka alga?
   _____
   _____
5. Kāda ir Dieva balva, ja nožēlojam grēkus un lūdzam Jēzu mūs glābt?
   _____
   _____
6. Kas jādara, ja kāds cits pret tevi izdara grēku?
   _____
   _____
7. Kas parāda, ka tev ir kāds nenožēlots paša grēks vai pret tevi izdarīts nepiedots grēks?
   _____
   _____
8. Kādi Svētā Gara augļi parādās, ja tu dzīvo Jēzus dāvāto dzīvo dzīvi?
   _____
   _____
9. Nosauc grēkus, kādus zini vai atrodi Bībelē pieminētus!
   _____
   _____

Aptumšot redzi, dzirdi, atņemt spēju atšķirt Dieva balsi, atņemt spēku, radīt likumīgas tiesības tumsas gariem pār mums valdīt

Jāatzīst, jānožēlo, jāpiedod visiem, kuri iesaistīti, un jālūdz piedošana Dievam Jēzus Vārdā

Tātad grēka alga ir nāve. (Rom.6:23)

Jāpiedod un jāatlaiž. Jāsarauj bezdievīgās dvēseles saites ar pāridarītāju.

Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā. (Rom.6:23b)

Jebkāda nepaklausība Dievam

Ir skumji, rūgtums, īgnums, nepatika, citu cilvēku trūkumu saskatīšana, nevar palūgt Dievu, nevar palasīt Bībeli, negribas iet uz baznīcu

Bet gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība. (Gal.5:22)

Bet zināmi ir miesas darbi: tie ir netiklība, nešķīstība, izlaidība, elku kalpība, buršana, ienaids, strīdi, nenovīdība, dusmas, ķildas, šķelšanās, ķecerība, skaudība, dzeršana, dzīrošana un tamlīdzīgas lietas, par kurām es iepriekš saku, kā esmu runājis: tie, kas tādas lietas dara, nemantos Dieva valstību. (Gal.5:19-21)

ZIŅOJUMI

Šogad mūsu **Draudzes dienas notiks 24. un 25. augustā**, kristīgajā nometņu centrā **"Norkalni"** (apmēram 20 km no Ogres uz Ropažu pusi). Padomē esam lēmuši, ka izmaksas katram dalībniekam būs tādas pašas kā pagājušajā gadā. Norkalnos esam aizrunājuši 12 mājiņas ar 10 gultasvietām katrā. Vieta ir ļoti skaista un labiekārtota. Ir gan ugunskura vieta, gan volejbola laukums, gan peldvieta utt. Ikviens ir aicināts piedalīties šā gada Draudzes dienās gan pats, gan uzaicinot citus. Ja Tev ir idejas, ko un kā varētu šogad Draudzes dienās labāk darīt, lūdzu griezies pie mācītāja Daiņa Pandara (mob. 28899025), draudzes priekšnieka Jāņa Grīnberga (mob. 29105924) vai pie draudzes sekretāres Ingas Plūmītes (mob. 26413587).

Vēlams pieteikties līdz 12. augustam, samaksājot līdz 19. augustam!

Pieaugušajiem . . . . . 15 Eur
Bērniem līdz 5 g.v. . . . . Bez maksas
Bērniem no 5-12 g.v. . . . . 5 Eur
Bērniem no 12-18 g.v. . . . . 10 Eur
Maksimālā dalības maksa vienai ģimenei
(2 pieaugušie un viņu bērni) . . . 40 Eur
Senioriem . . . . . 10 Eur + nodrošinām transportu vakarā un no rīta (ja vajag)

P.S.: Draudzes dienas ir domātas kā atpūta no ikdienas un garīga sadraudzība.

No 23. jūlija līdz 5. augustam draudzes mācītājs Dainis Pandars būs atvaļinājumā, kura laikā apciemos brāļus un māsas gan Zviedrijā, gan Norvēģijā.

OTBD draudzes dienas 2017. gadā

NOTIKUMI
JŪLIJĀ | AUGUSTĀ

PIRMDIENA	OTRDIENA	TREŠDIENA	CETURTDIENA	PIEKTDIENA	SESTDIENA	SVĒTDIENA
16.	17. **19:00** Mājas grupas	18. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	19. **19:00** Nedēļas dievkalpojums	20. **19:00** Jauniešu vakars	21.	22. **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums
23.	24. **19:00** Mājas grupas	25. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	26. **19:00** Nedēļas dievkalpojums	27. **19:00** Jauniešu vakars **19:00** Lūgšanu vakars	28.	29. **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums
30.	31. **19:00** Mājas grupas	1. AUGUSTS **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	2. **19:00** Nedēļas dievkalpojums	3. **19:00** Jauniešu vakars	4.	5. **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums ar Sv. Vakarēdienu
6.	7. **19:00** Mājas grupas	8. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	9. **19:00** Nedēļas dievkalpojums	10. **19:00** Jauniešu vakars Pasākums "Vīru Sala"	11. Pasākums "Vīru Sala"	12. **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums
13.	14. **19:00** Mājas grupas	15. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	16. **19:00** Nedēļas dievkalpojums	17. **19:00** Izrāde - drāma ONKC "Debesu vārti, elles liesmas"	18. **15:00** Izrāde - drāma ONKC "Debesu vārti, elles liesmas"	19. **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums **19:00** Izrāde - drāma ONKC "Debesu vārti, elles liesmas"
20.	21. **19:00** Mājas grupas	22. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	23. **19:00** Nedēļas dievkalpojums	24. Draudzes dienas un kristības Norkalnos	25.	26. **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums
27.	28. **19:00** Mājas grupas	29. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	30. **19:00** Nedēļas dievkalpojums	31. **19:00** Jauniešu vakars	1. SEPTEMBRIS	2. **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums ar Sv. Vakarēdienu

* Ir iespējamas izmaiņas

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes avīze "Svētdienas Vēstis" 2018/07-08 (115), 2018. g. 22. jūlijs.
Avīzi veido: Dainis Pandars, korektore – Annija Lagzdiņa, salikums – Ansis Imaks.
Vidus pr. 15, Ogre, LV–5001, tālr. (+371) 2 88 99 025, otbdraudze@gmail.com, http://otbd.lv
Laikrakstu "Svētdienas vēstis" elektroniskā formātā var lasīt otbd.lv mājas lapas sadaļā "Materiāli/Raksti"

IZDZĪVO MŪŽĪGĀS DZĪVES REALITĀTI

UZVEDUMĀ

DEBESU VĀRTI UN ELLES LIESMAS

PIEKTDIEN, 17. AUGUSTĀ PL. 19.00

SESTDIEN, 18. AUGUSTĀ PL. 15.00

SVĒTDIEN, 19. AUGUSTĀ PL. 19.00

KOPŠ LAIKU IESĀKUMA IR NOTIKUSI CĪŅA...

OGRES NOVADA
KULTŪRAS CENTRS
BRĪVĪBAS IELĀ 15, OGRĒ

IEEJA PAR BRĪVU!

FACEBOOK.COM/UZVEDUMS
TALR. +371 25752236

PASĀKUMU ATBALSTA:

Ogres novada dome

OGRES NOVADA KULTŪRAS CENTRS

REALITY OUTREACH MINISTRIES

celies attīstības fonds Dodot jaunu sākumu!

Latvijas Kristīgais radio

HOPEN LABDARĪBAS VEIKALS

OGRES REĢIONA KRISTĪGĀS BAZNĪCAS